

MŰVÉSZTEA: KRIZBAI GERGELY, DORÓ ZSOLT ÉS KNYIHÁR AMARILLA

SZENTENDRE – A VÁROS HIVATALOS OLDALA

Forrás: <https://szentendre.hu/muvesztea-krizbai-gergely-doro-zsolt-es-knyihar-amarilla/>

2017. november 3., 07:24

A Művésztea vendégei voltak 2017. október 10-én a Városházán Krizbai Gergely, Doró Zsolt és Knyihár Amarilla. A művészeket ezúttal is Verseghe-Nagy Miklós polgármester és Gyürk Dorottya kulturális alpolgármester fogadta, a jó hangulatú beszélgetést a Lakástárlat vezetője, Musza Györgyi vezette.

Krizbai Gergő

Krizbo 1988-ban született, szentendrei grafikus. Krizbai Sándor „Alex”, Munkácsy-díjas festőművész és Krizbainé Szabó Éva muzeológus gyermeke: múzeumokban, műalkotások árnyékában nőtt fel. 16 éves korától fogva vesz részt kiállításokon. Sopronban tanult, tervezőgrafika szakon: a képzőművészet mellett mindig élénk érdeklődést mutatott az alkalmazott műfajok iránt is. Tanítványa volt többek között Vida Győzőnek, Juhász Mártonnak és a legendás Orosz Istvánnak is. Egyetemi éve alatt aktív közösségi munkát végzett a Workshopron Művészeti Szakkollégium elnökeként. Diplomamunkája a csoport arculatának megtervezése volt.

2015-ben NapiSzörnyes projektjével elnyerte az Országos Művészeti Diákköri Konferencia, Képgrafika tagozatának első díját. Diploma után Rectori dicséretben részesítették. 2016-ban az ő – nyílt pályázatra benyújtott – tervei alapján készült el Szentendre logója, melyre a város arculatterve épült, de többek között ő tervezte a Szentendrei Tavasz Fesztivál, a Szentendrei Teátrum és Nyár, a

Szentendre Éjjel-Nappal Nyitva, valamint a Pest Megyei Könyvtár új arculatát is. Képregényben dolgozta fel a szentendrei mártír, Kucsera Ferenc halálát.

Munkáival nem csak Szentendrén, de országszerte találkozhatunk: ő tervezte az 1956-os forradalom 60. évfordulóján menetrendbe állított emlékvasút dekorációját, több ízben dolgozott együtt a Ferenczy Múzeumi Centrummal, legutóbb az ArtCapital projektben. A kortárs könnyűzenei élet több szereplőjének tervezett már – úgy mint Balkan Fanatik, Petruska András, Szeder, Tompos Kátya vagy épp Kollár-Klemencz László.

Képzőművészként is aktív: MAOE-tag, rendszeresen szerepel egyéni és csoportos kiállításokon. Szervezői tevékenységét az egyetem után is folytatta: 2015-től, csatlakozva az #inktober mozgalomhoz, tematikus kiállításokat szervez. 2016-ban megnyerte a Kortárs Folyóirat Művészeti díját.

Fő témája a mindennapi élet abszurditása – szörnyeivel a profán és szakrális határait, átfedéseit vizsgálja, ezek megjelenési formáit, vidám, sokszor groteszk, fiatalos stílusban. Grafikáit főleg a környezetéből gyűjtött idézetek alapján készíti – ezek származhatnak beszélgetésekből, irodalmi művekből, zenékből stb. A képek változó mértékben illusztrálják az idézeteket, főleg a nézőre bízva a kapcsolat feltárását kép és szöveg között. Munkáit giclée technikával valósítja meg.

Vizuális inspirációjául a plakátművészet, a képregények színes világa, a pop-kultúra és az internetes mémek szolgálnak. Munkásságának fontos részét képezi az online jelenlét, az internetes tartalmak át- és feldolgozása. Ars poeticája: „A művészet az, hogy a saját tyúkszaros kis életeden keresztül valami kozmikusban fogalmaz meg.”

Dóró Zsolt

Dóró Zsolt nem készít vázlatokat, inkább ringbe száll nagyméretű üres vásznaival, hogy kitartó küzdelem árán, egymást hergelve-szelidítve, képekké formálja azokat. Szerzeményeit hol vízszintesen, hol függőlegesen, majd fejjel lefelé forgatva komponálja, melyeket végül, a számára legizgalmasabb nézőpontba állítva tárja az érdeklődők szeme elé. A tubusszíneket mellőző, sok rétegű, erősen megdolgozott szlőjdök, ellentétben színes szürkéknek tiszta csengéseivel, gesztusfoltokban, vagy enyhe geometriában öltenek formát, így érzékeltetve a nem létező teret, ahol az áttetsző, környezetükbe szinte beleolvadó, gyengéden rezgő, olykor bevéssett erővonalakban gazdag, emberien törékeny, bár rakoncátlan figurái, saját maguk döntenek arról, hogy milyen kapcsolatba, viszonyba keverednek egymással, ahogy azt emberek, a valóságban is teszik.

Knyihár Amarilla 1977-ben született Békéscsabán. 2002-ben végzett a Magyar Képzőművészeti Egyetem Festő szakán, Budapesten. 1999-től számos egyéni és csoportos kiállításon vett részt Európában. 2002-2005-ig Derkovits Ösztöndíjban részesült, 2003-tól a Pécsi Művészeti Gimnázium rajz és festészet tanáraként dolgozik. 2014-től alapítója és szervezője Pokorny Attilával a Kastély-park Művésztelepnek, (Teleki kastély, Gernyeszeg, Erdély, Maros Megye) melyet évről évre megrendeznek. Tagja a MAOE, MANK, Közelítés, PBMT, Castel Art Por Egyesületnek.

Knyihár sorozatai, melyek önmagukban véve egy-egy egységes gondolatiságra és formai világra épülnek, a festészet iránti rendkívüli elkötelezettségéről adnak tanúbizonyságot. Mind a korábbi absztrakt képei (2002-2005), mind a későbbi realista munkái (2005-2014), Vízükrozdés képei (2015-

) átgondolt, tudatos látványértelmezésen alapulnak, melyek a transzparencia és a tükröződés témáját járják körül.

“Knyihár Amarilla eddigi pályaképe azt mutatja, hogy következetesen halad, újabb és újabb figyelemre méltó eredményeket, műveket felmutatva a maga alkotói világából, mely a több ezer éves festészet tradícióinak ismeretében is sajátosan egyéni felfogású, gondolatiságot sugárzó munkák megalkotására készíti.

Mélyen érző szívvel, de logikusan gondolkodó értelemmel él a világban. Mindenütt „otthonra” lel, akár a békéscsabai, akár a budapesti, pécsi, marosvásárhelyi, most pedig a szentendrei közegben. Tanult, és nagy lelkesedéssel tanított, szervezett, közösségeket fogott egybe. Otthont teremtő asszonyi és anyai világban teljesedett ki művészete – fenntartva és növelve fogékonyságát, a szublimálás képességét, belső erőinek sűrítését.

1999 óta rendszeresen kiállít. Valamennyi művében áttöri a dimenziók határait, hogy minél teljesebben jeleníthesse meg az anyagi és szellemi világ egységét. A vízszintesek és függőlegesek egymásba fonódásával, a mozdulatlanság és a mozgás érzékeltetésével egy dinamikus összhangzat keletkezik, amely egy harmonikus kiegyenlítődés felé tart.

Sorozatokban gondolkodik – a képek egymáshoz kapcsolódva nyernek új vizuális formát. A zenében improvizációnak mondjuk azt, amit csinál. Elkezd festeni, majd egyre több szólam lép be, mígnem kibontakozik egy új jelenség. Az elvont struktúrákból alakzatok bontakoznak ki. A fátyol mögött megjelenik egyfajta belső vízió. Festményei kétarcúak – valamit megtudunk a felszínről, de mi is van mögötte? Egy gondolat és a gondolatból kiinduló sejtelmesség, érzékiség, titok. Színsztruktúrával, az érzékeny, fénylő színek rendszerével különös, vibráló hatást tud kelteni. Szinte várjuk, hogy valami történni fog a felületen. Képeinek nincs „cselekménye”. Érzelmek és érzetek absztrakt dramaturgiája vezérli a képei történeteket: színeket, foltokat, ritmust, faktúrát.

2002–2006 között készült képeit a finoman összehangolt elemek kohéziójára építette. A színmezők telítettségét, strukturáltságának erejét és a felület kezelésének érzékiségét használta ki. Már ezekben a művekben is ott van a sejtetés, elrejtés, a titok, a misztérium. (...)

2006 után készültek figurális kompozíciói – portrék, portrékivágások és a tükröződő aktok. Tudjuk, hogy az akt a festészet örök médiuma. Egy mozdulat feszültsége dinamikus feszítőerőt sugároz a kompozíció erővonalaival együtt. A mozgásban megragadható pillanat, a felszín mögött rejtőző lényeg megfogalmazása izgatja Knyihár Amarillát. S ő képes arra, hogy érzékelhetővé tegye a tűnékenység és maradandóság, a könnyedség és komolyság, az egyediség és az általánosság átmeneteit. Úgy érzem, Amarilla beleütközik a festészet örök dilemmáját képező időproblémába is. Nevezetesen abba, hogy a történeti metafora kiindulópontjául szolgáló valódi tükör időbeli folyamatokat, a festett tükör viszont csak pillanatnyi időállomásokat tud foglyul ejteni. Az időbeliség és a tőle elválaszthatatlan mozgás és mozdulatlanság képi megjelenítését úgy oldja meg, hogy figyelmünket a formai megoldásokról a belső tartalom felé irányítja.

Függönyképein a minták közül felcsillan a fény – felfelé és lefelé –, alig észrevehető átmenettel alakul át a formarend. Úgy érzem, ösztönösen törekszik arra, hogy az anyaggal, a motívummal, a formával, a színnel való birkózás során létrejöjjön a végesnek a végtelennel való összekapcsolódása. Nem

*illusztrál, leképez, leír, hanem megjeleníti, érzékletessé teszi a „ki nem mondhatót”. ...” (Szepes Hédi:
Transzparencia c. kiállítás megnyitó szöveg részlete)*